

Arrest

**nr. 53 446 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PINTELON, die loco advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn huwt op X met mevrouw S.S., van Nederlandse nationaliteit.

Volgens de nota dient verzoeker op 21 juni 2007 een aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging in, die op 22 november 2007 wordt geweigerd.

Volgens de nota dient verzoeker op 14 mei 2008 een aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging in, dit in functie van diens echtgenote, wat op 4 september 2008 resulteert in de afgifte van een visum gezinshereniging.

Op 5 januari 2009 ontvangt verzoeker een F-kaart.

Op 11 juni 2009 werd verzoeker niet aangetroffen ter gelegenheid van een woonstonderzoek. Op 25 juni 2009 noteert de inspecteur van politie te Antwerpen dat *“betrokkenen gaan scheiden. S.S. woont in Nederland.”* Op 28 augustus 2009 verklaart de echtgenote van verzoeker dat zij niet meer samenwoont met verzoeker, dit in het kader van een woonstonderzoek.

Op 17 juni 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 oktober 2009 wordt deze beslissing ingetrokken, wat vastgesteld wordt in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 november 2009 gekend onder nummer 33 768.

Op 11 februari 2010 doet de echtgenote van verzoeker een aangifte van schijnhuwelijk.

Het woonstonderzoek van 6 mei 2010 toont aan dat de echtgenote niet meer op het adres van verzoeker woont.

Op 26 april 2010 start de echtgenote van verzoeker een echtscheidingsprocedure.

Op 12 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 2 september 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“(…) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (E. A. M.), (...), van Marokkaanse nationaliteit.

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.
Reden van de beslissing :*

Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980: er is sedert 11.05.2009 geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Betrokkene huwde op 22.08.2006 met mevrouw S. S.. Hij verkreeg zijn verblijfsrecht, de F-kaart, op 05.01.2009. Sedert 05.12.2008 stond betrokkene op hetzelfde adres ingeschreven als de echtgenote. Reeds op 11.05.2009 stond hij als alleenstaande op een ander adres ingeschreven. In een onderzoek samenwoont d.d. 04.06.2009 van de stad Antwerpen stond aangegeven dat het koppel ging scheiden en dat betrokkene niet aan te treffen was op het adres. Op 05.08.2009 staat in een aanvraag woonstonderzoek van de stad Antwerpen dat betrokkenen niet meer samenwonen en allebei niet meer op het opgegeven adres wonen. In een onderzoek samenwoont d.d. 06.05.2010 wordt aangegeven dat de echtgenote niet op het adres van betrokkene woont.

Gezien de korte gezamenlijke vestiging voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 42quater §4,1° van de wet van 15.12.1980: de gezamenlijke vestiging heeft bij de beëindiging ervan geen drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Ondertussen diende de echtgenote overigens een eenzijdig verzoekschrift tot echtscheiding in, waarin ze duidelijk aanhaalt dat zij en betrokkene ten minste sedert 11.05.2009 feitelijk gescheiden leven. (...)”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker aan: *“Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62,1ste lid vreemdelingenwet Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de*

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de rechten van verdediging. Schending van artikel 7.3 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het begrip 'openbare orde' van artikel 7.3 van de vermelde wet.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel in het kader van artikel 8 EVRM en van artikel 8 EVRM."

3.1.1. In een eerste onderdeel zet hij de schending van de motiveringsplicht als volgt uiteen:

"Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

-Er is geen enkel motief in de bestreden beslissing betreffende het feit dat om welke reden ook geen rekening dient gehouden te worden met de formele rechtstoestand van verzoeker, met name het feit dat hij nog steeds gehuwd is met mevrouw S.. Een bevel om het grondgebied te verlaten houdt geen rekening met deze situatie en geeft geen specifieke motivering met betrekking tot dit feit.

-De bestreden beslissing geeft enkel als motief dat partijen niet meer zouden samenwonen.

Dit motief is niet afdoende: het loutere feit dat verzoeker niet meer samenwoont betekent niet dat er geen relatie meer is. Verzoeker is gehuwd met mevrouw S. en onderhoudt regelmatige contacten met haar.

Verzoeker woont reeds sedert mei 2009 afzonderlijk en tengevolge hiervan werd aan verzoeker reeds een beslissing betekend die zijn verblijfsrecht beëindigde. Verzoeker ging hiertegen in beroep en de Dienst Vreemdelingenzaken trok de beslissing en ging over tot het overhandigen van een F KAART in oktober 2009, zonder bijkomende voorwaarden, hoewel het duidelijk was dat verzoeker niet samenwoonde met zijn echtgenote.

Pas in juli 2010 werd een vraag gesteld voor bijkomende documenten waar verzoeker aan kon voldoen.

De beslissing motiveert niet waarom aan verzoeker eerst een verblijfsrecht wordt toegekend en nadien, zonder dat er zich een wijziging in zijn toestand heeft voorgedaan, opnieuw wordt ingetrokken.

Uit de beslissing zelf blijkt duidelijk dat de situatie van verzoeker reeds gekend was voor de afgifte van de F KAART in oktober 2009."

In zijn repliekmemoire herhaalt verzoeker dit onderdeel.

3.1.2. In het tweede onderdeel zet hij de "Schending van de proportionaliteitsafweging in het kader van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 7.3 vreemdelingenwet. Schending begrip openbare orde. Schending motiveringsplicht." als volgt uiteen:

"Er wordt geen enkele afweging gemaakt met de familiale en sociale situatie van verzoeker; hoewel hij gehuwd is en hij dus duurzame sociale bindingen heeft.

Er geschiedt in de bestreden beslissing geen enkele afweging met de familiale toestand van verzoeker of met andere persoonsgegevens; evenmin geschiedt een afweging met objectieve feitelijke gegevens, zo ondermeer zijn totale integratie, het feit dat werkt heeft, enz...

Meer in detail wijst verzoeker op volgende verplichtingen die uit de verplichte proportionaliteitsafweging voortvloeien. Er dient een proportionaliteitsoverweging te gebeuren rekening houdend met artikel 8 EVRM.

Dit houdt in dat de familiale situatie van betrokkene, met in begrip de gevolgen die een verwijdering voor de familie van de betrokken persoon kunnen hebben, in overweging dient te worden genomen. Zij neemt in aanmerking zijn familiale situatie, zijn beroepsactiviteit en zij overweegt de middens die door de betrokkene bezocht worden. Zij neemt in bepaalde gevallen kennis van de mentale gesteldheid van de betrokken persoon.

De bestreden beslissing doet geen enkele proportionaliteitsafweging tussen enerzijds het bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds artikel 8 EVRM. De standaardformule die in dit verband wordt aangewend voldoet niet aan de voorwaarde van motivering en proportionaliteitsafweging.

Verzoeker is gehuwd met mevrouw S., hij werkt, hij staat goed aangeschreven bij zijn bureaus en kennissen.

Hij is sociaal volkomen geïntegreerd. Hij spreekt Nederlands. Zijn belangen liggen volledig in België."

In zijn repliekmemoire herhaalt verzoeker dit onderdeel.

3.1.3. In een tweede middel zet hij de "Schending van art. 13 van EU Richtlijn 2004/38" als volgt uiteen:

"Artikel 13 van EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 luidt als volgt:

Artikel 13

Behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van beëindiging van het geregistreerde partnerschap

1. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, zijn scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk van burgers van de Unie of beëindiging van het geregistreerde partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet van invloed op het verblijfsrecht van hun familieleden die de nationaliteit van een lidstaat bezitten. Tot wanneer zij het duurzame verblijfsrecht verwerven moettende betrokkenen voldoen aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b), c) of d).

2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet tot verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten:

a) indien het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, of

b) indien het ouderlijk gezag over de kinderen van de burger van de Unie bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, of

c) indien bijzonder schrijnende situaties zulks rechtvaardigen, bijvoorbeeld wanneer een familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, of d) indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing, is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit en de rechter heeft bepaald dat dit omgangsrecht in het gastland moet worden uitgeoefend, en dit zolang het nodig is.

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verwerven, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de sociale bijstandsregeling van het gastland, dat zij een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland hebben afgesloten, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De „toereikende bestaansmiddelen" zijn omschreven in artikel 8, lid 4.

Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis.

Verzoeker heeft duurzame sociale bindingen in België, zijn partner verblijft in België en hij is reeds meer dan 3 jaar met haar gehuwd. Partijen wonen niet meer samen, maar hebben nog steeds een relatie. Bovendien voldoet verzoeker aan de bijkomende voorwaarde dat hij werkt en bijgevolg over toereikende bestaansmiddelen beschikt voor zichzelf. Deze stukken werden op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, overgemaakt op 8 september. Dit maakt dat verzoeker in elk geval als familielid beschikt over een verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis conform onderhavige richtlijn 2004/38.

Dat hem derhalve geen bevel om het grondgebied te verlaten kan betekend worden."

In zijn repliekmemorie herhaalt verzoeker dit onderdeel.

3.1.4. In de repliekmemorie voert verzoeker bijkomend de schending aan van het vertrouwensbeginsel en zet hij betreffende de motivering het volgende uiteen:

"Dat verwerende partij stelt dat na de intrekking van de eerste beslissing genomen op 17.06.2009 zij onderzoek wenste te voeren naar de situatie van verzoeker terwijl de situatie waarin hij zich toen bevond exact dezelfde is in welke hij zich nu bevindt.

Dat uit het intrekken van de bestreden beslissing dient afgeleid te worden dat de DVZ zich vergist heeft nopens het dossier. Dat in elk geval ij besluit tot het opnieuw afgeven van de F kaart.

Door deze F kaart af te geven heeft zij het verblijfsrecht erkend of minstens het vertrouwen bij verzoeker gewekt dat hij inderdaad recht had op de kaart. Dat bezwaarlijk verwerende partij aan verzoeker een F kaart kon afgeven "om een onderzoek te voeren". Dat de wet noch het KB geen enkele bepaling bevatten welke aan verwerende partij de mogelijkheid geven een F kaart af te geven omwille van het voeren van een onderzoek.

Dat de uitleg van verwerende partij derhalve niets meer is dan een excuus om haar eigen falen te verbergen. Indien zij werkelijk van mening was dat verzoeker geen recht had op verblijf of dit verblijf diende ingetrokken te worden had zij zulks moeten doen op het ogenblik dat zij meende dat het verblijfsrecht had opgehouden te bestaan. Dat zij niet na een jaar opnieuw kan besluiten tot intrekking wanneer exact dezelfde situatie voorligt.

Dat verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RW in het arrest nr. 24.481 van 13 maart 2009:

Met betrekking tot de schending van het vertrouwensbeginsel voert verzoekster aan "dat haar situatie op het ogenblik van haar aanvraag in zijn geheel dezelfde is als de situatie op heden. Dat niet kan ingezien worden hoe de DVZ thans besluit tot intrekking terwijl het gegeven dat zij niet samenwoonde met haar man ingevolge een rechterlijke beslissing reeds bestond op het ogenblik van haar aanvraag. Dat zulk een schending betekent van het vertrouwensbeginsel. Verzoekster mocht er immers van uitgaan dat de toezegging die haar was gedaan door de afgifte van de F kaart niet zou worden ingetrokken."

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.

Er dient te worden vastgesteld dat ondanks het gegeven dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op de hoogte was van het feit dat verzoekster en haar echtgenoot geen gezinscel vormden en dat zij ingevolge een beslissing van de vrederechter op een afzonderlijk adres verbleven, niet overging tot de intrekking van de voortijdig door een ambtenaar van de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen aan verzoekster afgeleverde verblijfstitel en niet binnen de reglementair bepaalde termijn besliste om het recht op verblijf van verzoekster niet te erkennen middels de kennisgeving van een document overeenkomstig de bijlage 20 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus dient te worden aangenomen dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van oordeel was dat verzoekster tot een verblijf als familielid van een burger van de Unie gerechtigd was. Daarnaast moet worden opgemerkt dat zonder dat er enig nieuw feit beschikbaar was - de inhoud van het samenwoningverslag waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen bevestigt immers louter de reeds gekende feiten - het verblijfsrecht van verzoekster vervolgens plotseling beëindigd werd. Verzoekster kan, gelet op deze kennelijk onredelijke wijziging in de houding van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, derhalve gevolgd worden waar zij stelt dat het vertrouwensbeginsel geschonden werd.

Dat verzoeker zich in een quasi dezelfde situatie bevindt als beschreven in dit arrest.

Dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve in strijd is met de gegevens uit het administratief dossier namelijk met het feit dat wel een F kaart werd afgegeven en dus het verblijfsrecht werd erkend.

Dat derhalve de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2.1. De verwerende partij merkt in haar nota betreffende het eerste onderdeel van het eerste middel het volgende op:

"Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vevat in de twee wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het eerste onderdeel van zijn eerste middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker stelt dat het niet meer samenwonen, niet betekent dat er geen relatie meer is.

De verwerende partij verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat:

- Verzoeker op 5.01.2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart,

Hij reeds op 11.05.2009 als alleenstaande stond ingeschreven op een ander adres,

- Uit een onderzoek samenwoning dd. 4.06.2009 van de stad Antwerpen wordt aangegeven dat het koppel ging scheiden en betrokkene niet meer aan te treffen was op het adres,

Op 5.08.2009 staat in een aanvraag woononderzoek van de stad Antwerpen dat betrokkenen niet meer samenwonen en allebei niet meer op het aangegeven adres wonen,

In een onderzoek samenwoning dd. 6.05.2010 wordt aangegeven dat de echtgenote niet op het adres van betrokkene woont,

Ondertussen de echtgenote een eenzijdig verzoekschrift tot echtscheiding indiende, waarin ze duidelijk aanhaalt dat zij en betrokkene ten minste sedert 11.05.2009 feitelijk gescheiden leven.

Door de verzoekende partij worden deze vaststellingen niet betwist. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat er (nog) sprake is van een gezamenlijke vestiging tussen echtgenoten.

De verwerende partij laat gelden dat er in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze werd gemotiveerd om welke reden het verblijfsrecht wordt beëindigd.

Dat op 17.06.2009 reeds een beslissing werd genomen houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, dewelke op 1.10.09 werd ingetrokken, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing. Evenmin diende de gemachtigde dienaangaande een motivering op te nemen in de bestreden beslissing.

De gemachtigde kan een beslissing intrekken en verder onderzoek voeren, zoals in casu het geval is. Er geldt dienaangaande geen motiveringsverplichtingen.

Het eerste onderdeel van verzoekers middel kan niet worden aangenomen."

3.2.2. De verwerende partij merkt in haar nota betreffende het tweede onderdeel van het eerste middel het volgende op:

"In een tweede onderdeel van verzoekers eerste middel poogt verzoeker een schending voor te houden van de proportionaliteitsafweging in het kader van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 7.3 vreemdelingenwet. Schending van begrip openbare orde. Schending motiveringsplicht.

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het tweede onderdeel van zijn eerste middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schendingen van art. 7.1 vreemdelingenwet en het begrip openbare orde.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Immers dient te worden vastgesteld dat - zoals blijkt uit de bestreden beslissing - de echtgenote van verzoeker een aangifte heeft ingediend van schijnhuwelijk en de echtscheidingsprocedure heeft opgestart.

Verzoeker licht op geen enkele wijze toe waarom hij zijn recht op gezins- of privé-leven geschonden acht, nu er duidelijk geen sprake (meer) is van een relatie.

Er kan dan ook geen schending van art. 8 EVRM worden weerhouden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijfsrecht van verzoeker diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteitsbeginsel inclusief.

Terwijl er ook geen sprake is van een "schending motiveringsplicht". Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoekers tweede onderdeel van zijn eerste middel niet kan worden aangenomen."

3.2.3. De verwerende partij merkt in haar nota betreffende het tweede middel het volgende op:

"In haar tweede middel houdt verzoeker een schending voor van art. 13 van de EU Richtlijn 2004/38.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, §2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

"Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332):

"Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. "

Verzoeker toont inderdaad niet aan dat art. 13 van de richtlijn 2004/38/EG niet of foutief zou zijn omgezet.

Dienstig kan verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 25.356 van 30 maart 2009:

'Zij stelt dat het artikel 13.2 van de richtlijn 2004/38/EG voorziet in welke gevallen het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Europese Unie kan beëindigd worden en dat het ontbreken van een gezamenlijke vestiging in deze bepaling niet voorzien is. Zij besluit dat de Belgische wet dus een geval toevoegt aan wat voorzien is in artikel 13.2 van de richtlijn 2004/38/EG en dat dit strijdig is met deze richtlijn.

In de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 waarbij artikel 42quater in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Pari. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/1, 54) wordt het volgende gesteld:

"Paragraaf 1 somt de gevallen op waarin in principe een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van deze familieleden. Het eerste geval (einde van het verblijf van de burger van de Unie krachtens artikel 42bis, § 1) en het geval waarin er geen gezamenlijke vestiging meer is (4°, in fine) zijn de uitvoering van artikel 14, §2, van de richtlijn, samen gelezen met artikel 7, § 2. De andere gevallen vloeien voort uit

artikel 14, §2, van de richtlijn, samen gelezen met artikelen 12 en 13. Wat het vierde geval betreft, aangezien artikel 14.2 van de richtlijn verwijst naar de voorwaarden van artikel 7, waar steeds sprake is van het begeleiden of vervoegen van een burger van de Unie, is het verantwoord dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, zoals expliciet voorzien door artikel 13.2 van de richtlijn, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. "

Verzoekster maakt door louter te stellen dat artikel 13.2 van de richtlijn 2004/38/EG niet expliciet voorziet dat het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Europese Unie niet kan beëindigd worden in het geval dit familielid, dat zelf geen burger van de Unie is, zich niet langer vestigt met een burger van de Unie niet aannemelijk dat deze door de Belgische wetgever voorziene mogelijkheid strijdig is met de voormelde richtlijn. Artikel 13.2 van de richtlijn 2004/38/EG omschrijft immers slechts de situaties waarin de scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het geregistreerd partnerschap niet tot het verlies van het verblijfsrecht kunnen leiden, doch omvat geen limitatieve opsomming van de gevallen waarin een beëindiging van het verblijfsrecht wel mogelijk is. De wetgever heeft bovendien uitdrukkelijk aangegeven dat de in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet voorziene situatie gegrond is op de norm die gesteld is in artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG.' RvV nr. 25.356 van 30 maart 2009

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat 'gezien de korte gezamenlijke vestiging voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 42quater §4, 1 ° van de wet van 15.12.1980: de gezamenlijke vestiging heeft bij de beëindiging ervan geen drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk'.

Verzoeker toont niet anders aan.

Het tweede middel van verzoeker is onontvankelijk, minstens ongegrond ".

3.3.1. Betreffende het eerste middel merkt de Raad vooreerst op dat, daargelaten de vaststelling dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124 957), verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze zijn rechten van verdediging geschonden zijn.

Een algemene verwijzing, in casu in het kopje van het middel, uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42 quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden omdat er sedert 11 mei 2009 geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten meer is en de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging ervan geen drie jaren heeft geduurd waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Voorts verwijst de bestreden beslissing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat stelt dat bij beëindiging van het verblijfsrecht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bijlage 21 afgeeft met bevel om het grondgebied te verlaten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu in het licht van artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet moet onderzocht worden.

Bij dit onderzoek is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 42 quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gegrond is luidt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

In casu wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is sedert 11 mei 2009.

Uit artikel 42 quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het verblijfsrecht kan beëindigen indien blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Dit artikel is niet van toepassing indien verzoeker een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote heeft gehad van drie jaren waarvan minstens één jaar in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoeker geen gezamenlijke vestiging heeft van minstens één jaar in het Rijk. De bestreden beslissing wijst op een samenwoningonderzoek van 4 juni 2009 (gedrukte datum) en 25 juni 2009 als handgeschreven datum van de stad Antwerpen waarin aangegeven staat dat verzoeker en diens echtgenote gingen scheiden. De bestreden beslissing stelt terecht: *“Sedert 05.12.2008 stond betrokkene op hetzelfde adres ingeschreven als de echtgenote. Reeds op 11.05.2009 stond hij als alleenstaande op een ander adres ingeschreven. In een onderzoek samenwoont d.d. 04.06.2009 van de stad Antwerpen stond aangegeven dat het koppel ging scheiden en dat betrokkene niet aan te treffen was op het adres. Op 05.08.2009 staat in een aanvraag woononderzoek van de stad Antwerpen dat betrokkenen niet meer samenwonen en allebei niet meer op het opgegeven adres wonen. In een onderzoek samenwoont d.d. 06.05.2010 wordt aangegeven dat de echtgenote niet op het adres van betrokkene woont.(...) Ondertussen diende de echtgenote overigens een eenzijdig verzoekschrift tot echtscheiding in, waarin ze duidelijk aanhaalt dat zij en betrokkene ten minste sedert 11.05.2009 feitelijk gescheiden leven.”* Uit het administratief dossier kan niet afgeleid worden wanneer verzoeker in België toekwam. Even wel mag aangenomen worden, wat ter terechtzitting niet ontkend wordt, dat dit na de aflevering van de visum gezinshereniging op 4 september 2008 is geschied. Gelet op het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote niet alleen niet meer samenwoonden maar dat zij tevens in juni 2009 te kennen gaven dat zij gingen scheiden, wat zich nadien ook effectief voordeed, kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze beslissen dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer gezamenlijk gevestigd waren en dat evenmin er een gezamenlijke vestiging van één jaar in het Rijk heeft plaatsgevonden.

De grief van verzoeker dat geen motief kan gevonden worden waarom geen rekening moet gehouden worden met de “formele” rechtstoestand, in casu het gehuwd zijn van verzoeker, is niet dienstig. De bestreden beslissing stelt op duidelijke en afdoende wijze dat de vestiging van verzoeker met zijn echtgenote beëindigd is, zeer kort was en besluit dat deze in België geen jaar heeft geduurd. Deze motivering is afdoend. Immers voorziet artikel 42 quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet niet alleen de situatie van het einde van een huwelijk maar ook de situatie van het einde van een gezamenlijke

vestiging, aangeduid in voormeld artikel door het gebruik van het woord "of". Eenzelfde vaststelling dient te worden gemaakt voor de bepaling van artikel 42 quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Voorts kan niet ingezien worden waarom de bestreden beslissing meer diende te motiveren gelet op de bepaling van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zich niet enkel baseert op het niet samenwonen der partijen maar ook op het gegeven dat partijen gingen scheiden, vastgesteld al in juni 2009. De aan de verwerende partij overgemaakte kopie van het verzoekschrift tot echtscheiding bevestigt deze vaststelling. Ten overvloede kan verwezen worden naar de aangifte van het bestaan van een schijnhuwelijk door de echtgenote van verzoeker. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij nog een relatie heeft met zijn echtgenote en toont in elk geval deze loutere bewering niet aan.

Voorts ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij er toe gehouden zou zijn verder te motiveren over beslissingen die in het verleden zijn genomen en werden ingetrokken.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

3.3.3. Waar verzoeker in het tweede onderdeel van het eerste middel de schending aanvoert van artikel 7.3 van de Vreemdelingenwet en van het begrip "openbare orde" laat hij na uit te zetten op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht, daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing niet op grond van deze bepaling werd genomen. De Raad verwijst naar hetgeen onder punt 3.3.2. wordt uiteengezet.

In de mate dat verzoeker een schending weerhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de in dit artikel voorziene proportionaliteitsafweging, luidt dit artikel:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker verwijt eveneens de schending van de motiveringsplicht omdat geen enkele afweging wordt gemaakt betreffende zijn familiale en sociale situatie, zijn huwelijk en zijn duurzame sociale bindingen.

Deze redenering kan niet gevolgd worden. De bestreden beslissing stelt op uitvoerige wijze dat er geen vestiging meer met de echtgenote van verzoeker bestaat, dat er een echtscheiding van start ging en dat partijen op verschillende tijdstippen op negatieve wijze werden gecontroleerd betreffende hun samenwonen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat deze besluitvorming juist en kennelijk redelijk is. Uit deze vaststellingen, ook bevestigd door het administratief dossier, dient afgeleid te worden dat verzoeker niet aantoonbaar nog een gezin te hebben. Het louter bestaan van het huwelijk toont niet het bestaan van een gezinssituatie aan, integendeel uit het verzoekschrift tot echtscheiding blijkt dat de echtgenote van verzoeker haar huwelijk duurzaam ontwracht acht. Bijgevolg was de verwerende partij er niet toe gehouden verdere afwegingen toe te voegen in de bestreden beslissing.

Voor zover verzoeker de schending van artikel 8 EVRM inroept, wijst de Raad erop dat om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM, verzoeker dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Uit het administratief dossier blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing er geen sprake was van het bestaan van een gezin in hoofde van verzoeker.

In zoverre verzoeker verwijst naar de werksituatie, de kennis van het Nederlands, zijn belangen in België, de banden met burens en kennissen die hij hier ten gevolge van zijn integratie heeft opgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr. 140 615). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3.3.4. Waar verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 13 van de Richtlijn 2004/38/EEG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van de Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (EU Richtlijn 2004/38), dient te worden nagegaan of verzoeker wel degelijk de schending van artikel 13 van de EU Richtlijn 2004/38, als annulatiemiddel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan invoeren. Bijgevolg dient te worden onderzocht of de door hem ingeroepen norm van internationaal of supranationaal recht al dan niet rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. Een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99 794; RvS 30 juli 2002, nr. 109 563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

In casu werd artikel 13 van voormelde richtlijn omgezet, zoals de verwerende partij aanvoert. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is de omzetting naar Belgisch recht van de artikelen 12 §§2 en 3, 13 §2 en 14 §2 van de voormelde richtlijn. In de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 waarbij artikel 42quater in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/1, 54) wordt het volgende gesteld:

“Paragraaf 1 somt de gevallen op waarin in principe een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van deze familieleden. Het eerste geval (einde van het verblijf van de burger van de Unie krachtens artikel 42bis, § 1) en het geval waarin er geen gezamenlijke vestiging meer is (4°, in fine) zijn de uitvoering van artikel 14, §2, van de richtlijn, samen gelezen met artikel 7, § 2. De andere gevallen vloeien voort uit artikel 14, §2, van de richtlijn, samen gelezen met artikelen 12 en 13. Wat het vierde geval betreft, aangezien artikel 14.2 van de richtlijn verwijst naar de voorwaarden van artikel 7, waar steeds sprake is van het begeleiden of vervoegen van een burger van de Unie, is het verantwoord dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, zoals expliciet voorzien door artikel 13.2 van de richtlijn, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.”

Ter zake verwijst de Raad naar de uiteenzetting van de verwerende partij in haar nota, waar terecht wordt benadrukt dat verzoeker door artikel 13 van voormelde richtlijn te citeren en te stellen dat hij gedurende drie jaren gehuwd was, te verwijzen naar zijn sociale bindingen, het verblijf van de partner in België, zijn werk en beschikking over bestaansmiddelen, niet aannemelijk maakt dat de Belgische wetgever de bepalingen uit voormelde richtlijn niet op een correcte wijze heeft omgezet. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kon en/of mocht uitgereikt worden.

Voorts verwijst de Raad naar hetgeen werd besproken en herhaalt dat verzoeker geenszins aantoont nog een relatie te hebben met zijn echtgenote.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3.3.5. Waar verzoeker in zijn repliekmemorie de schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert merkt de Raad op dat verzoeker aldus een nieuw middel invoert. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemorie wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren. Het door verzoeker ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en verzoeker toont niet aan waarom hij dit middel niet in zijn

verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet, derhalve is dit middel niet ontvankelijk. In de mate dat verzoeker meent dat de motivering in strijd is met de gegevens van het dossier verwijst de Raad naar hetgeen voorafgaat en merkt hij op dat de voorafgaandelijke toekenning van een F-kaart niet in strijd is met de bestreden beslissing nu deze er net toe strekt een eerder verkregen verblijfsrecht te beëindigen.

3.3.6. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN